

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Alli Sinclair
MIDNIGHT SERENADE

Copyright © 2016 by Alli Sinclair
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02187-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TANGO *pod*
mesečinom

Ali Sinkler

Prevela Svetlana Strugarević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

*Za tatu – istinskog džentlmena kog su mnogi voleli i obožavali.
Zauvek će mi nedostajati tvoj nestašni osmeh i sjaj u oku.*

PRVO POGLAVLJE

Deni Makena stajala je na kamenom stepeništu Plesne škole *Vida*, ne znajući koje od dva zla je manje: da pobegne sa prvog zadatka i tako uništi novinarsku karijeru ili da zaroni u svet tanga i ispliva sa bolnim uspomenama. Pogledavši u nebesko sivilo, Deni je poželela da se raspevani hor anđela spusti na svetlosnom zraku i donese joj odgovor u srebrnoj kutiji sa plavom mašnom. Umesto toga je dobila goluba koji joj je proleteo iznad glave i upoganio se tik uz nove crvene cipele.

„Baš lepo.“ Uzdahnula je zlovoljno i gurnula teška drvena vrata da se oslobodi benzinskih isparenja autobusa, sirena koje su izazivale glavobolju i zagušljive podnevne vreline. Provela je dva dana u Buenos Ajresu, ali i dalje nije znala zašto ovaj grad nazivaju Američkim Parizom.

Deni je ispitivački zakoračila u skupoceni hol gde je praiskonski mermer prekrivao pod, a balustrada od kovanog gvožđa krivudala uz široko stepenište. Hladan vazduh prijao je vreloj koži, pa je opustila ramena, srećna što se oslobodila ludila koje je vladalo napolju, uključujući i pomahnitale golubove.

Balansirala je na svojim prelepim, ali neverovatno neudobnim cipelama na štiklu dok je popravljala belu svilenu košulju i gurala sveže izblajhane, plave kovrdže iza uveta. Više je volela iznošene farmerice, baletanke i stare majice, ali ovaj zadatak zahtevao je da se obuče kao profesionalac uprkos činjenici da se osećala kao prevarant. Deni je čvrsto sklopila oči podsećajući se koliko je novca potrošila na garderobu. Ako sve ide po planu, novom odećom ubediće ceo svet, ali i sebe, da je više nego sposobna za ovaj posao – tako se barem nadala.

Dašak vetra zazveckao je vratima koja su vodila ka ulici. I dalje je mogla da pobegne. Sve kolege iz časopisa možda su bile u pravu – misija je bila osuđena na propast. Odlučila je da zanemari upozorenja, mada je osoba koju je planirala da intervjuiše, Karlos Eskudero, mrzeo novinare strastvenije nego što je igrao tango. Njegovo odbijanje da u javnosti razgovara o saobraćajnoj nezgodi koja mu je okončala plesnu karijeru i uništila vezu sa plesnom partnerkom samo je motivisalo novinare da kopaju sve dublje. Bili su odlučni da saznaju šta se krije iza dobro uvežbanih izjava rastavljenog para. Zasad su svi napori novinara bili smrskani o zid besa i tišine.

Uzdahnuvši još jednom, dugo i duboko, podesila je kaiš torbe na ramenu. Koliko god da je želela saznati šta se dogodilo tog sudbonosnog dana, Deni nije bila naivna niti je mislila da će uspeti u nečemu što mnogim iskusnijim novinarima nije pošlo za rukom. Ali nije došla zbog njegovog privatnog života. Zadatak je bio da Karlosa Eskudera intervjuiše za seriju članaka o istoriji tanga. Ništa više.

Spustila je glavu i odmahnula. *Zaista? Sad sam počela i sebe da lažem?*

Priče o istoriji tanga bile su važne – karijera joj je zavisila od toga – i rešavanje misterije o nesreći na motoru primamljivo, ali ništa nije moglo da se poredi sa prilikom da sazna nešto više o mentoru Karlosa Eskudera, Ajris Kenedi. On je bio svedok one Ajris koju ostatak sveta nije imao priliku da vidi, a koju je Deni silno želela da dokuči. Ako bi razumela strast koja je Ajris naterala da napusti supruga i petogodišnju ćerku da bi postala diva tanga na svetskoj plesnoj sceni, Deni bi možda konačno mogla da se oslobodi demona koji su je proganjali od detinjstva. Nije imala nameru da je nađe ili da se sastane sa nedostižnom Ajris, jer je bol i nakon dve decenije bio svež. Jedino bi preko Karlosa Deni možda mogla da razume postupke majke.

Sumnjičavo je pogledala ka starom liftu. Koliko god puta da se prekorila zbog toga, Deni nije mogla da uđe u jednu od tih kutija, a da je ne zapljusnu uspomene na poslednju vatrenu raspravu između roditelja. Nijedno dete ne želi da bude svedok takvog sukoba, posebno kada je u pitanju porodica. Zakoračila je na prvi mermerni stepenik dok ju je um ubeđivao kako je mnogo pametnije da, još uvek neprimećena, izjuri napolje. Možda bi bilo bolje da ništa ne zna o Ajris, s obzirom na to da je istina pretila da joj slomi srce. Koliko god se trudila da porekne, sudbina se pobrinula da Deni dođe u Argentinu i ponudila joj priliku da izgradi svoju karijeru i zaceli stare rane – ili da ih dodatno produbi.

Tango pod mesečinom

„Ma, nek ide život.“

Deni je požurila uz stepenice i stigla do osmog sprata. Zadihana, obri-sala je znoj sa čela nadlanicom, a zatim je očistila o svoje mornarskoplave lanene pantalone. Nije spustila pogled, iz straha da će videti trag od šminke na skupom materijalu. Deni je uhvatila ukrašenu metalnu kvaku, ali se zaledila čuvši tiho zavijanje bandoneona koje se provlačilo kroz šupljine oko vrata. Instrument sličan harmonici imao je na hiljade, možda i na milione ljubitelja širom sveta, ali na Deni je muzika bandoneona ostavljala utisak poput grebanja noktima po školskoj tabli.

Namrštila se, okrenula se i brzo se vratila do ivice stepeništa. Potpuno su je obuzele emocije koje su se uskovitlale u njoj – strah od neuspeha, decenije bola, besa, tuge, zbunjenosti...

Hitno je morala da udahne vazduh, bio zagađen ili ne, pa je krenula niz stepenice, ali joj se štikla nove cipele zaglavila u maloj rupi na starom daščanom podu. Uхватила se za balustradu kako bi održala ravnotežu. Torbica joj je ispala na pod i prosula se prilikom pada. Spustila se na kolena i skupljala sa poda sjaj za usne, polupojedenu čokoladicu, zalihe raznobojnih flomastera i samolepljive podsetnike koje je kupila u obližnjoj prodavnici.

Teška drvena vrata širom su se otvorila.

„Hola*!“; duboki, veseli glas odjeknuo je hodnikom.

Podigla je glavu i ugledala Karlosa Eskudera na dovratku. Bio je blago nagnut ulevo dok se oslanjao rukom na drveni štap. Ramena su mu bila široka i snažna, frizura savršeno stilizovana, a koža zanosne maslinaste boje.

Gospode, još je lepši uživio.

Retko je koristila reč lep u opisivanju muškaraca, ali njemu je pristajala. Te tamne oči skrivale su tajne koje je očajnički želela da otkrije. Morala je da se ugrize za usnu kako bi sprečila sebe da postavi hiljade pitanja koja su pretila da se oslobode.

Pošto je i poslednji komad prosutog sadržaja vratila u torbu, pokušala je da ustane kada se on primakao i pružio joj ruku. Dopustivši njegovim toplim prstima da se prepletu sa njenim, Deni je ustala i vratila torbu na rame. Vrelina joj je pojurila preko vrata i zapalila obraze. „Hvala.“

„Jeste li povređeni?“ Zabrinutost mu se ocrtala na lepom licu.

„Dobro sam, zaista.“ Deni je zagladila kosu i poželela da je obula ravne cipele umesto glupih visokih štikli. Ali izgledale su tako dobro.

*Hola (šp.) – Zdravo. (Prim. prev.)

Karlos je pogledao u njene cipele: „Pravo su umetničko delo.“

„Hvala.“ Rečitost ju je ovog puta izneverila.

„Molim vas, uđite.“ Sitne bore pojavile su se oko očiju kada se osmehnuo i dao znak rukom da ga prati dok je šepao ka vratima. Uzdahnuvši duboko, marširala je za njim i ukočila se kada je ušla u studio. Bogata dnevna svetlost prolazila je kroz lučne prozore na istočnoj strani prostorijske, a izbrazdane podne daske otkrivale su dugu istoriju strastvenih priča koje su se ispredale po njima. Tango muzika dopirala je sa malih zvučnika dok je mladi par lebdeo po podu i uspomene na njene roditelje iz srećnih vremena isplivale su na površinu. Stomak joj se stegao od tuge.

Karlos ju je uputio ka udobnom kauču, gde se smestila dok je on stajao pored zvučnika u uglu prostorije. Deni je zaustila nešto, ali je nežno podigao ruku i pokazao na plesače čija su se stopala i noge kretali sa savršenom preciznošću. Pesma se završila nekoliko trenutaka kasnije i par se rastao. Brisali su se peškirimama i dugo ispijali vodu u velikim gutljajima.

Uzevši ajpod, Karlos Eskudero prevlačio je prstom preko ekrana, a onda se zagledao u nju. Deni se promeškolljila na sofi i čvrsto držala torbu znojavim prstima.

„Molim vas, izvinite, ali čas će kasniti. Nadam se da vam ne smeta da sačekate malo. Jeste li sigurni da se niste povredili?“

„Dobro sam, zaista.“

„Moram da nađem jednu pesmu...“, ponovo se koncentrisao na ajpod.

Pitala se zašto su ljudi pričali loše stvari o ovom čoveku. Nije bilo ni traga od grubog i neprijateljskog ponašanja na koje su je upozorili. „Vi ste Karlos Eskudero, zar ne?“

„Naravno da jesam! A vi želite da naučite tango, *sí*? Razgovaraćemo o nastavnom planu i ceni kada završim sa ovim učenicima. Važi?“

„Zapravo, nisam ovde zbog časova plesa.“ Ustala je i osmehnula se najljubavnije što je umela. Nadala se da nije čuo blagi drhtaj u glasu.

Karlos je prestao da lista ajpod i spustio ga. Uzvratilo joj je osmeh, ali srdačnosti više nije bilo. Denino srce zalupalo je jače, jer je bila svesna da taj trenutak može promeniti sve. *Razmišljaj, Makena!*

„Zašto ste onda ovde?“ Prekrstio je ruke, a obline njegovih snažnih bicepsa nazirale su se kroz crnu košulju.

„Verujem da ste bili deo Uneskove kampanje da se tango nađe na listi Nematerijalnog kulturnog nasleđa čovečanstva.“ Rečenica joj se učinila previše komplikovanom.

Tango pod mesečinom

„Sí.“

„Ja sam Deni Makena. Ovdje sam u poseti Turističkoj organizaciji Argentine i pišem članke...“

„Ne mogu da vam pomognem.“

„Ali ne znate ni šta želim da vas pitam.“

„Dosta mi je novinara. Obični paraziti“, prosiktao je kroza zube. Konačno se pojavio Karlos Eskudera kakvog su joj opisivali.

Osetila je peckanje inata u stomaku. „Čisto da znate, ja nisam...“

„Ne.“

Šta je on umislio? Da je bilo ko drugi bio u pitanju, otišla bi istog trenutka i našla novu ličnost za intervju. Ali niko nije imao toliko iskustva i znanja o tangu, i niko nije poznavao Ajris kao on. Nije imala izbora. Morala je da ostane i trpi njegovu nepristojnost.

Karlos je uperio prstom ka njoj. „Pleši.“

„Molim? Ah, ne.“ Odmahnula je glavom i zakoračila unazad. „Imam dva leva stopala kada je u pitanju...“

„Gluposti!“ Pokazao je ka mladiću koji je zurio u nju razrogačenih očiju.

„Srce“, rekao je Karlos.

„Šta?“

„Srce. Ovo.“ Udario se pesnicom po grudima. „Plesači moraju da usmere srce jedno prema drugom.“ Naterao ju je da stane ispred studenta, grudi uz grudi. „Horhe će pomoći.“

Je li to bilo mučenje kroz koje su prolazili svi novinari koji su mu se našli na putu? Zauzela je naznačenu poziciju iznervirana tom argentinskom arogancijom. Dok god bude stajala na plesnom podijumu, i dalje će imati priliku da dobije ono što želi.

„Nije bitno šta stopala rade“, rekao je. „Nevažno je. Niste dva plesača – vi ste jedno srce.“ Kitnjaste reči kosile su se sa neotesanim ophođenjem.

„Ali ja ne znam...“

„Basta!* Naučićeš. Otvori dušu muzici i pusti je unutra. Dopusti melodiji, ne ritmu, da diktira ples. Zato je tango jedinstven. A sad, zaplešite!“

Karlos je odšepao do ajpoda priključenog na zvučnike, uključio je muziku i okrenuo se ka paru koji je oklevao. Podigao je obrve kada je Deni pustila Horhea. Naslonila je ruke na kukove i kao odgovor Karlosu podigla obrve.

* *Basta* (šp.) – Dosta. (Prim. prev.)

„Dakle, odbijaš da igraš?“

Napućila je usne.

„U redu. Zbogom.“ Odmahnuo je rukom ka vratima i okrenuo se ka svom stereo-uređaju.

Želela je da pokaže zgroženost, ali je uspela da se suzdrži. „Dobro. Plesaću. Ali ne očekujte Džindžer Rodžers.“

Muzika je počela, a melanholične note razlile su se studijom izazivajući joj žmarce po čitavom telu.

Horhe joj se nežno osmehnuo. „Ne brini, pomoći ću ti.“

„Nadam se da činiš čuda“, rekla je.

Ispružio je ruku i Deni ju je prihvatila. Prsti su im se isprepletali u nespretnom stisku. Želela je da izbegne poniženje, ali Horhe ju je ljubaznim pogledom umirivao.

„Pleši!“, viknuo je Karlos.

Deni se štrećnula, a onda ispravila ramena. Horhe ju je zagrlio oko struka i nežnim pokretima je vodio u biranom pravcu. Opojna kombinacija violine i klavira obuzela ju je, pa je počela da uživa u lepoti. Kada je zasvirao bandoneon, stegla je vilice. Deni je zažmurila i pokušala da se usredsredi na melodiju ostalih instrumenata i na strastveni glas pevača. Osetila je da se Horhe pomera blago ulevo i pratila ga je pažljivo premeštajući stopala. Koliko god da je želela da mrzi tango, ona je...

„*Mierda!**“

Naglo je otvorila oči na Horheovu psovku. „Žao mi je!“

Karlos je kucnuo štapom o pod. „Nastavite!“

Horhe ju je pustio, protrljao stopalo, a onda opet zagrlio. Odlučnost mu se vratila. Kretali su se udesno. Deni je sada držala oči otvorene. Zakoračila je oklevajući, povukla se unazad, a onda nagnula napred i glave su im se sudarile.

„Jao!“ Horhe je trljao čelo.

„O bože, žao mi je!“ Okrenula se ka Karlosu. „Ne mogu ovo. Završiće u bolnici do kraja pesme. Slušajte me, nisam došla na časove plesa. Samo želim da postavim nekoliko pitanja...“

Karlosove usne razvukle su se u osmeh, a oči su mu svetlucale. Zatim se nasmejao grohotom.

„Šta je sad?“

* *Mierda* (šp) – Prokletstvo, dodavola. (Prim. prev.)

Tango pod mesečinom

„Nikada nisam verovao da će doći dan“, govorio je Karlos između nalleta smeha, „kada ću upoznati osobu koja ima dve leve noge.“

„Jako duhovito“, nije se trudila da prikrije sarkazam. „Pokušala sam da objasnim kako ne umem da igram, ali niste me slušali.“

„Slušao sam i čuo sam, ali sam odbio da poverujem. Zabavna si. Reci mi kako se zoveš.“

„Deni Makena.“ *Da si slušao zaista, znao bi, jer sam već rekla.*

„Deni je nadimak za Danijela, si?“ Trljao je bradu palcem i kažiprstom. Klimnula je glavom.

„Danijela je lepo ime. Sa tim imenom si se rodila. Tako ću te zvati.“

Želela je da se pobuni, ali nije joj se objašnjavalo zašto prezire svoje ime. Tuga se svila oko Deni dok su joj u glavi odjekivale poslednje majčine reči. *Uvek ću te voleti, Danijela.*

„Jesi li trenirala borilačke veštine?“, pitao je Karlos i tako je sprečio da padne u poznati bunar tuge.

„Ne. Kakve to veze ima sa tangom?“

„U borilačkim sportovima uvek moraš da se fokusiraš na partnera. Moraš da se prilagodiš i da obračaš pažnju na sve što protivnik radi. Svaki gubitak pažnje znači poraz i neizbežan bol. Tako je i u tangu.“

„Ali rekli ste da je tango susret dva srca. Otkud sad protivnik?“

„Tango je, kao i ljubav, komplikovan. Reci mi, Danijela Makena, zašto bi trebalo da razgovaram sa tobom?“

„Radim za jedan časopis, a Turistička organizacija Argentine sponzorirala me je da pišem o evoluciji tanga u proteklih sto godina.“

„Nisam zainteresovan.“

„Zašto?“

„Nisam zainteresovan.“

„To je sve?“ Uspaničila se zbog mogućnosti da su joj karijera i lično zaceljenje krenuli klizavom stazom propasti.

„Reći ću ti ovo – strani novinari misle da je tango samo seks, seks i seks.“ Udario je pesnicom o zid i Deni se trgla, nervozna zbog njegovog besa. Ili je to bila strast? „Nije u pitanju seks. U pitanju je susret duša. Nema veze sa fizičkim već sa duhovnim svetom, ali vi to ne razumete.“

„Ja nisam kao drugi novinari.“ Naravno da nije bila. Drugi novinari ne bi trpeli ponižavanje. Možda joj je ispitivao odlučnost. „Želim da se upustim u izučavanje kulture tanga i da razumem zašto su ljudi širom sveta očarani ovim plesom i muzikom. Moji članci pokazaće šta zaista znači

živeti, disati i voleti tango.“ *Onda ću možda konačno i razumeti zašto je majka uradila to što je uradila.*

„Ne.“

„Jeste li uvek ovako naporni ili samo kad razgovarate sa novinarima?“, pitala je, a on je slegnuo ramenima. To što nisu razumeli tango nije bio dovoljno dobar razlog da tolikom snagom mrzi novinare. „Ako uopšte niste planirali da mi pomognete, zašto ste me terali da plešem?“

Usne su mu se izvile u podrugljivi osmeh, a Deni je zgrabila svoju torbu i odmarširala ka izlazu.

„Vratiću se“, dobacila je preko ramena.

„A ja ću zaključati vrata.“

Deni je sedela u hotelskoj sobi i zurila u laptop. Željno je iščekivala zvuk koji će označiti da joj je stigao mejl. Poslala je poruku Adamu pre nekoliko minuta. Mada nije očekivala da će odgovoriti odmah, želela je da se to dogodi.

Naslonila se na jastuke i proučavala skupine crvenog cveća utisnute na blezozlatnim tapetama. Nekako ju je ta soba u retro stilu tešila.

Zvuk sa laptopa se oglosio, a srce joj je poskočilo i zalupalo u grudima kada je pročitala ime ispisano masnim slovima. Gad je i dalje imao uticaj na njen život.

Kliknula je na pristiglu poštu i udahнула kroz stisnute zube.

Deni,

Nadam se da se osećaš bolje nego poslednjeg puta kad smo se čuli. Ne znam kako da ti se izvinim. Voleo bih da možeš da uvidiš zašto je ovo dobro za sve i nadam se da ćeš jednog dana razumeti moje postupke.

Kako ide pisanje? Uveren sam da te u Argentini tretiraju kao kraljicu. Iskoristi svoj tečni španski da oduševiš lokalce, pokupi najbolje vesti i napiši mi ubistvene članke. Dopada mi se ideja da bolje istražiš Eskudera. Ali, kao što smo već rekli, izuzetno je težak za saradnju, a ja nisam siguran da ti možeš da izađeš na kraj sa njim. Ne bi mi smetalo da dokažeš da nisam u pravu.

Toliko dugo si mi zvala što ti nisam davao nikakve zadatke. Nemoj sad da zabrljaš. Oboje znamo da ti kuvanje kafe ne ide. Iskoristi

Tango pod mesečinom

pametno vreme koje provodiš tamo i napiši najbolji članak. Nateraj Eskudera da progovori. Pametna si cura. Snaći ćeš se nekako.

Pozdrav,
Adam

Zurila je u reč *pozdrav*. Vilica joj se stegla, a suze pekle u očima. *Pozdrav? Pozdrav?* Otkad koristi *pozdrav* u komunikaciji sa njom? *Pozdrav* se koristi za prijatelje ili kolege sa posla, ili... Ah! Pa, tehnički gledano, ona je sada bila samo njegov zaposleni i ništa više. Život joj se prebrzo zakomplikovao, mada je bila zahvalna svojoj dobroj vili što se izvukla na vreme.

Deni je prstima prešla preko praznog mesta na prstu gde je nekada ponosno stajao verenički prsten. Bilo joj je malo lakše nakon što je njim gađala Adama u glavu, ali i dalje se nije navikla da gleda ogoljeni prst.

Mada je bila svedok propasti braka roditelja i mada su njeni ljubavni neuspesi bili krajnje patetični, dozvolila je Adamu da je šarmira i primila ga je u život. Tada je bio rastavljen od žene i deteta. Opekao ju je osećaj krivice, jer je bila jedan od razloga zašto se Adam nije ranije pomirio sa ženom. Ipak je najbolje znala kako je kada roditelj ode i ostavi dete koje se pita šta je skrivilo. Nije se čak ni razbesnela kada se Adam vratio porodici. Povredilo ju je kako je to uradio. Ko još ode da kaže bivšoj da se ženi drugom, a onda – *ups!* – slučajno spava sa pomenutom i odlučuje da joj se vrati?

Jedini razlog zbog kog joj je Adam dao ovaj zadatak bila je krivica koju je osećao jer ju je ostavio i vratio se ženi. Verovatno je mislio da će Deni napustiti časopis čim se afirmiše kao dopisnica. To bi bilo lakše nego da izmisli razlog da je otpusti. Dao je Deni tri sedmice za istraživanje i pisanje članaka, što je mnogo više nego što su ostali novinari u časopisu dobijali. Sumnjala je da to ima veze sa činjenicom da joj je ovo prvi zadatak i da joj je potrebno dodatno vreme da usavrši priče. Adam joj je verovatno dao više vremena kako ne bi morao da je sreće svaki dan u kancelariji. Deni je trenutno bila više nego zadovoljna takvom odlukom.

Kliknula je opet na bankovni račun i proverila stanje, a onda još jednom pročitala Adamov mejl. Pogrešila je što se javila bivšem.

Izlogovala se i zalupila laptop. Karlos Eskudero još to nije znao, ali naišao je na sebi ravnog.

DRUGO POGLAVLJE

Deni je sedela na izbledelej, smaragdozelenoj brokatnoj sofi i trudila se da ne cupka kolenom. Pogledom je prešla preko lučnih prozora i mnogobrojnih fotografija koje su visile na zidu plesnog studija. Na mnogima se nalazio Karlos sa raznim plesnim partnerima, ali ni na jednoj nije bio sa ozloglašenom Sesilijom Ortiz, bivšom verenicom. Deni je vešto izbegavala da gleda pravo u tog čoveka. Umela je da pročita ljude i znala je da je takve najbolje ostaviti da saberu misli pre nego što progovore. Ostavio je vrata otključana kada se vratila, što joj je ulilo tračak nade.

„Zanimljiva ponuda.“ Zavalio se u naslon stolice, a vratom naslonio na šake.

„Je li to da?“

„Ne.“

Gospode, koliko je mrzela tu reč. Želela je da mu prodrma ramena i da vrisne: *Šta da uradim da kažeš da?* Umesto toga je spustila prekrštene šake na krilo i zadržala smiren izraz lica.

„Novac koji sam ponudila nije dovoljan?“, pitala je ne mogavši da poveruje da je pohlepan.

„Nije novac u pitanju, ali, ako želiš da ponudiš još...“

„Ne.“ *Ah, to je prijalo.* „Ne mogu.“

Naravno da nije mogla. Ako bi ga nekim čudom ubedila da saraduje, stvorila bi ogroman minus na bankovnom računu. Novinarstvo i čekovna knjižica ne idu dobro jedno sa drugim, ali smatrala je ovo ulaganjem u budućnost. Ako bi pristao da joj odgovori na pitanja, napisala bi priče i svi problemi nestali bi kao rukom odneseni. Dobro, ne baš svi, ali barem je mogla da napreduje u novinarskoj karijeri i da dokaže babi da napuštanje

Tango pod mesečinom

posla nastavnice engleskog jezika nije bila potpuna ludost. Kada bi samo uspela da se domogne informacija o Ajris...

„U redu“, rekao je. Dakle, mogao je da kaže nešto drugo osim ne.

„Ali?“, pitala je predosetivši da postoji začkoljica.

„Svota je u redu. Dobra je, zapravo.“

Dođavola. Trebalo je da ponudi manje za početak.

„Hoću još.“

„Rekao si da je svota dobra. Rekao si...“

„Ako ti pomognem da napišeš ove članke, uradićemo to pod mojim uslovima. Umoran sam od novinara koji piskaraju šta žele. Moja dužnost je da zaštitim reputaciju prethodnih generacija plesača tanga. Ti i ja radićemo zajedno i ispričaćemo pravu priču o tangu.“

Prezirala je da joj se neko meša u pisanje, ali mogla je to kasnije da izbegne ako bude neophodno. Novinarski integritet za Deni je bio više od slogana, ali trenutno nije imala vremena da raspravlja o stanju modernog novinarstva.

„Možda“, rekla je. Ha! A prijatelji su je sažaljevali što nije umela da igra šah na koledžu.

„Postoji još nešto.“

O, ne. Klimnula je glavom dajući mu znak da nastavi.

„Idemo na ples večeras.“

„Ali...“

„Ne možeš da pišeš o tangu ako ga ne igraš. Za svaki naučeni korak odgovoriću na jedno pitanje.“

„Zar se ne sećaš mojih pokušaja od juče?“ Opet se postidela i pitala se da li jadni Horhe sada hramlje kao njegov instruktor.

„Sećam se.“

„Zašto misliš da bi mogao da me naučiš? U ovom dogovoru jedna strana ima više koristi. Želiš novac, kontrolu nad mojim pričama i još moram da plešem da bih dobila odgovore.“ Sadista. Bio je toliko opasan igrač da se zapitala je li Karlos Eskudero zahvaljujući svom iskustvu sa novinarima mogao da vidi koliko je zelena u ovom poslu.

„Uzmi ili ostavi“, rekao je.

Ah, trebalo bi da ostavi. *Očajnički* je želela da ostavi. Ali nije mogla. Nikada joj nije bila potrebija nečija pomoć u životu. Iako se nalazila u užasnoj poziciji, znala je da bi još gore bilo u Njujorku. Zamislila je kako

snuždena sedi za stolom u uredništvu časopisa i setila se stana praznog bez Adama. Nevoljno je zadrhtala.

„Hladno ti je?“ Karlos joj je ponudio jaknu.

„Ne treba, hvala“. Ha! Dakle, umeo je da bude i kavaljer. „Ne znam kako da pristanem na tvoje uslove. Ako želiš da naučim korake kao deo dogovora, moraću da odbijem.“ Koliko je samo želela da je nasledila majčin talenat za tango.

„Nisam sigurno proputovao svet kao profesionalni plesač tanga, jer sam loš u tome. Nemam plesni studio, zato što sam loš instruktor. Ako te ja budem učio da plešeš, nećeš ni ti biti loša.“

Pitala se kako izgleda živeti u svetu Karlosa Eskudera. Sumnjala je da nema mnogo mesta pored naduvanog ega. Mada je zbog tog samopouzdanja gotovo poverovala da bi zaista mogao da je nauči nekoliko koraka. Zatim se vratila u stvarnost i odmahнула glavom.

„Mogu ja to, samo moraš da mi veruješ.“ Spustio je bradu i pogledao je pravo u oči. „Veruj sebi.“

Divila se njegovoj upornosti i zahvaljivala nebesima što Karlos nije imao pojma ko joj je majka. U suprotnom bi morala da istrpi poniženje objašnjavajući zašto ju je gen za ples zaobišao u širokom luku. Takođe je želela da izbegne sva pitanja koja bi usledila kada bi se otkrila povezanost sa Ajris. Niko osim familije nije znao ko joj je majka, niti je ona planirala da bilo kome to otkrije. Deni je nekako morala da razume Ajrisin mentalni sklop i strast preko Karlosa. Učenje tanga moglo bi da bude najlakši deo zadatka.

„I dalje smatram da je ovakav dogovor nepravedan.“

„Nijedan moj učenik nikada nije napustio studio, a da nije znao barrem osnovne korake.“

„Nikada nisi imao mene za učenika.“

„Sad imam.“

„Zašto si siguran da ću pristati?“

„Nemaš izbora.“

Vilica joj je pala od zaprepašćenja i uzalud je pokušavala da natera svoj mozak da reaguje.

„Dogovorili smo se, zar ne?“

Klimnula je glavom, iako nije želela da se složi.

„Čekaj ovde. Idem da se osvežim, pa ćemo preći u plesnu salu *práctica* gde su odeća i držanje opuštene. Tu učenici vežbaju tango dok ne pređu

Tango pod mesečinom

na sledeći nivo, *milonga*, mnogo ozbiljniji, stroži i pun pravila. Ali u obe sale videćeš šta znači živeti i disati za tango.“ Ustao je i odšepao u kancelariju. Zatvorio je vrata za sobom. Nekoliko trenutaka kasnije zvuk tekuće vode razbio je tišinu.

Naslonila se na sofu, iscrpljena. Osećala se kao da mu nije dala nadoknadu za konsultacije, već da ga je podmitila, ali je bila spremna na sve što bi pomoglo. Obično je umela da pridobije ljude, no *señor* Eskudero je bio imun na njen šarm. Sumnjala je u svoje profesionalne sposobnosti pošto je platila ispitniku za saradnju. Bude li tako radila prilikom svakog intervjua, bankrotiraće do kraja godine. Pod uslovom da uopšte dobije još članaka nakon ovoga. Sve je zavisilo od Karlosove pomoći.

Pošto je morala da skrene misli, Deni se zagledala u razbacana dokumenta po stočiću za kafu. Zatim je prešla pogledom preko izbledelih, plavih zidnih ukrasa ispod plafona, proučavala savršenu simetriju lučnih prozora i luster na kom je nedostajalo nekoliko kristala. Zgrada je odisala rustičnim šarmom, što se moglo reći i za Karlosa. Negde ispod njegove grube spoljašnosti ležale su stotine priča koje će ostati skrivene zauvek. Možda se Karlos i ona ipak nisu razlikovali previše.

Deni se opet zagledala u dokumenta. Nije mogla da odoli njihovoj privlačnoj sili. Vrhom crvene cipele gurnula je fasciklu iz koje je izletela pregršt crnobelih fotografija i rasula se po stolu i podu.

„O bože, ne bi smele da budu tako razbacane. Mogle bi da se oštete ili izgube.“ Nagnula se ka stočiću, otvorila fasciklu i ubacila fotografije unutra. Bacila je pogled ka zatvorenim vratima kancelarija i oslušnula zvuk vode, a zatim je brzo prelistala gomilu hartija. U pitanju su bile samo stare fotografije, a ne strogo poverljivi planovi o osvajanju sveta. Kome bi škodilo da pogleda?

Fotografije iz prošlog veka blesnule su pred njom. Brkati muškarci u odelima i žene u dekoltiranim haljinama sa bogatim suknjama naslonjeni jedni na druge u zavodljivim pozama. U ušima su joj zujali tango muzika i prigušeni razgovori iz davnina. Nežno je prelistavala fotografije sa požutelim i oštećenim ivicama, svesna istorije koja joj je ležala u rukama. Ovi originalni snimci bez sumnje su bili neprocenljivi, ali zašto ih je Karlos nemarno ostavio na stolu?

U mislima je odlutala do lične zbirke fotografija u hotelskoj sobi. Godinama je Deni skupljala slike majke i skrivala ih od babe, jer je pomen tanga u njihovoj kući bio zabranjen onog dana kada je Ajris napustila porodicu.

Pretvaranje da tango ne postoji nije bilo teško, jer niko nije želeo da se priseća plesa koji je ukrao Deninu majku, ali, kako je Deni odrastala, tako je rasla i njena želja da razume majčine postupke. Raskid sa Adamom bio je uzrok da Deni potraži odgovore o Ajris. Kako je Deni mogla da ima vezu sa partnerom ako nije razumela sebe ili sopstvenu porodicu? Stoga, kada joj je Adam predložio da ode u Argentinu usled krivice koju je osećao zbog idiotskih postupaka, nije bilo šanse da Deni kaže ne.

Odbijajući da se iznova razvlači po užarenom uglju ličnog bola, Deni je prelistala još nekoliko fotografija dok joj pažnju nije privukao par koji je ličio na oca i ćerku. Tamnooki čovek strogog i ozbiljnog izraza lica sedeo je na stolici. Iza njega je stajala mlada žena koja mu je opušteno spustila ruke na ramena. Svetla, talasasta kosa bila joj je podignuta u neurednu pundu, a izrez haljine koja je pratila obline otkrivao je bujno poprsje. Ženin prćast nos i svetlucavi pogled nagoveštavali su slobodan duh. Izgledala joj je poznato, ali Deni su ljudi često delovali poznato. Pitala se da li će to biti blagoslov ili kletva kada je u pitanju istraživačko novinarstvo.

Vrata su se otvorila, a praznina u grudima joj je eksplodirala. Kada je podigla pogled, zatekla je namrgođenog Karlosa sa prekrštenim rukama naslonjenog na vrata. Uprkos ljutitoj pozi i mrkom pogledu, oko njega je lebdela izmaglica seksepila koji je dodatno istakla njegova tamna, zalizana kosa.

„Šta to radiš?“, zarežao je na nju i došepao do sofe.

„Bile su razbacane, pa...“

Istrgao joj je fotografiju iz ruke i posvetio se uređivanju fascikle. „Svi vi novinari ste isti. Zašto morate u sve da dirate?“

„Karlose, izvini. Ja...“

„Nema izgovora! Ako ne poštuješ moju privatnost, ne možemo da radimo zajedno.“

Krivica joj se kovitlala u stomaku. „Izvinjavam se. Nije trebalo da diram fotografije. Ali bile su tako lepe... Stvarno mi je žao. Bila je to početnička greška.“ Nije mogla ništa da izgubi priznavši svoje neiskustvo u novinarskom poslu, pošto je verovatno već sve upropastila.

Pogledao ju je popreko i nakrivio glavu. „Ovo ti je prvi zadatak?“

„Da.“

„Nikad ne bih rekao. Tvrdo glava si kao i novinari koji imaju godine iskustva iza sebe. Možda ti odgovara ova profesija.“